

Kimberley Freeman

Walvis eiland

Je kunt je verleden
nooit achter je laten,
maar je hoeft het ook
niet je leven te laten
bepalen...

Kimberley Freeman

Walviseiland

De Fontein

Eerste druk oktober 2014

Oorspronkelijke titel *Ember Island*

Oorspronkelijke uitgever Hachette Australia, an imprint of Hachette Australia Pty Limited

Copyright © 2013 Kimberley Freeman

The moral right of Kimberley Freeman to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2014 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Mechteld Jansen

Omslagontwerp b'IJ Barbara | Amsterdam

Omslagillustratie © Mark Owen / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 325 1473 0

ISBN e-book 978 90 325 1474 7

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

15 mei 1892

Mijn hoofd tolt! Ik heb vanmiddag iets gehoord... Ik kan mijn oren niet geloven. Ik wil het niet geloven. Wat een last om zoiets te weten. Moet ik het tegen papa zeggen? Ik kan niet begrijpen wat ze heeft gedaan, en wat ze nog van plan is te doen. Maar als papa het weet, stuurt hij haar weg en ik ben zo veel van haar gaan houden.

En ik weet bijna zeker dat dat ook voor papa geldt.

I

Een zomerbruiloft

1891

Tilly Kirklands trouwdag was gezegend met een junizonnetje. Alleen de gelukkigste bruiden trouwden in juni en Tilly kon haar geluk niet op. Al knelden haar witsatijnen schoentjes, kreeg ze haast geen adem in het baleinenkorset onder haar japon van zijde en organza en had ze zo lang enthousiast staan glimlachen tegen iedereen die haar kwam feliciteren dat haar gezichtsspieren er pijn van deden, ze beschouwde zichzelf als het gelukkigste meisje van de hele wereld. Jasper was precies op het juiste moment op het toneel verschenen en na een snelle verloving was ze nu getrouwd en op weg naar een nieuw leven.

De tuin van grootvaders huis in Dorset was weelderig groen en de bloemen glansden in het zachte zonnetje. Er stonden twee lange tafels met eten en de gasten liepen vrolijk lachend en pratend rond. Een warm briesje speelde door haar haar en koelde haar klamme voorhoofd wat af. Haar geurige hoofdkrans van sinaasappelbloesem kon haar wilde rode krullen niet in bedwang houden en ze moest steeds haarlokken uit haar gezicht strijken. Een verre en erg oude tante vertelde haar tot in de pijnlijke details het treurige verhaal over de recente ziekte en dood van haar oude hond. De gelegenheid om meelevend te kijken in plaats van te glimlachen was een welkome afwisseling voor Tilly, maar het verhaal was erg lang en ze kon de zachte stem van de bejaarde vrouw niet altijd verstaan boven het geroezemoes uit.

Tilly keek even stiekem een andere kant op. Waar was Jasper? Waar was *haar echtgenoot*? Bij die gedachte begon ze een beetje te gloeien. Jasper, met zijn elegante jacquet en grijze kasjmier pantalon. Altijd goed gekleed, knap, en met een zwierig elan dat bij andere mannen

ontbrak. Ze richtte haar aandacht even op haar tante en probeerde toen nog een keer onopvallend de tuin rond te kijken.

Daar was hij. De zon scheen helder op zijn goudbruine haar en zijn keurig verzorgde bakkebaarden. Hij had een elegant lijf en een kaarsrechte houding, en hij leek wat buiten al het gebabbel en de activiteit te staan, op zichzelf en trots. Zijn blik dwaalde over de mensenmenigte en het duurde even voor hij Tilly zag. Op dat moment, voordat het tot hem doordrong dat zij naar hem stond te kijken, zag ze iets dat een licht gevoel van twijfel door haar heen joeg. Lag er medelijden in zijn blik? Of minachting?

Maar toen glimlachte hij en Tilly lachte terug, aarzelend. Hoopvol. Ze overdacht dat ze moe was en zich waarschijnlijk dingen in het hoofd haalde. Hij was nu weer de Jasper zoals ze hem kende en de schaduw dreef weg als een wolk voor de zon.

Een onverwacht geluid scheurde haar los uit haar dagdromerij. Achter haar klonken geschrokken stemmen en Jaspers blik was vergeten.

‘Tilly! Tilly!’

Grootvader lag op het gras. Ze voelde een scherpe steek in haar hart. Borden en kopjes waren in zijn val van de tafel geslagen en er kwamen bezorgde gasten naar hem toe rennen. De tijd vertraagde. Hij zag er zo bleek uit, zo oud. Sinds wanneer was hij zo bleek en oud?

Toen was ze bij hem. Ze vroeg aan de mensen om hem wat ruimte te geven om te ademen en droeg neef Godfrey op om snel naar het dorp te gaan om de dokter te halen.

‘Grootvader? Kunt u me horen?’

Zijn oogleden knipperden en zijn rechterhand beefde alsof hij die probeerde te bewegen.

‘Nee, nee, niet bewegen. Rustig aan. Blijf stil liggen. De dokter komt eraan.’

Ze streelde voorzichtig zijn voorhoofd. ‘Hou vol, grootvader, hou vol,’ fluisterde ze. Maar ze voelde het schip al van haar weg varen, meegevoerd door een sterke stroom die ze niet kon inschatten en ook niet in bedwang kon houden. Ze pakte grootvaders hand en wachtte af.

2

De kapotte schoorsteen

2012

‘Ik kan je haast niet verstaan, Nina. Je valt steeds weg.’

Ik ging in de uiterste hoek van de veranda staan en leunde zo ver als ik kon naar buiten. De frisse geur van de zee was doorspekt met de minder aangename reuk van zeewier. Een vluchtig briesje vanuit de baai bolde mijn shirt op en verkoelde het zweet op mijn rug. Hierboven op het rotsplateau had ik vrij uitzicht op het matblauwe vasteland in de verte, vanwaar ik bereik voor mijn mobiele telefoon hoopte op te pikken. ‘Ik vroeg: heb je de aannemer al gebeld?’

Maar mijn moeder was al niet meer aan de lijn. Ik bekeek mijn telefoon, zag het teken *alleen noodoproep* en liet hem weer in mijn zak glijden.

Geen bereik. Niemand kon me bellen. Alle knopen in mijn rug ontspanden.

Ik draaide me om en ging naar binnen: in Starwater House, zoals het vroeger genoemd werd, al wist ik niet of dat de officiële naam was of de romantische aanduiding van mijn overgrootmoeder. Eleanor Holt had bekendgestaan om haar romantische ideeën. Ik gooide mijn mobiel op de bank en ging bij de schoorsteen aan het vochtige behang staan pulken. Starwater was twee jaar lang het kantoor geweest van een bedrijf dat zich bezighield met walvisspotten. Een bedrijf dat altijd te laat of te weinig huur had betaald, ter ziele was gegaan en zonder officiële kennisgeving was vertrokken, met achterlating van een huurschuld van duizenden dollars aan mij, hun verhuurder.

Dat ik het geld kwijt was, vond ik niet eens zo erg. Maar ik vond het wel erg dat hier niemand was geweest om de stormschade te melden. Oktober was het hart van het stormseizoen in Moreton Bay en de

storm van vorige week was zo heftig geweest dat die zelfs het nieuws in Sydney had gehaald. Ik had de beelden gezien die ook op het vasteland waren herhaald: omgevallen bomen op autodaken, elektriciteitskabels die plat lagen en water dat door de straten in de voorstad raasde. En op dat moment had ik me al afgevraagd of Starwater wel overeind zou blijven. Het was een oud huis, gebouwd in 1868, en ik had er veel geld in gestopt om het goed te onderhouden, maar door de ligging op het rotsplateau van Ember Island was het kwetsbaar als het stormde. Toen ik de volgende ochtend de walvisspotters belde, merkte ik dat het nummer afgesloten was.

Mam was degene die geopperd had dat ik erheen moest gaan. Mam was de drijvende kracht achter alles wat met Starwater te maken had. Ze had me zes jaar geleden overgehaald om het te kopen. ‘Jij bent de enige van ons die het zich op dit moment kan veroorloven,’ had ze gezegd, een van de weinige keren dat de vergelijking met mijn oudere zussen in mijn voordeel uitviel. Meestal wonnen de ingenieur en de chirurg het met gemak van de schrijfster. ‘Het moet weer in de familie komen.’

De schade aan de schoorsteen was niet zo ernstig als ik had gevreesd toen ik bij mijn aankomst het blauwe zeil op het dak in de wind had zien flapperen. De boomtak die het dak had opengereten lag nog steeds in een rare hoek op het huis. Het was een zware tak van een Moreton Bay-vijgenboom, die waarschijnlijk al honderden jaren op Ember Island stond, al voordat de blanken hier kwamen en de beruchte extra beveiligde gevangenis bouwden waarover ik op school had geleerd. Maar binnen leek er, afgezien van een grote natte plek op het behang en een gekartelde scheur in het metselwerk van de schoorsteen, niet veel hersteld te hoeven worden. Als de aannemer het de komende paar dagen zou kunnen doen, kon ik in het weekend alweer in Sydney zijn.

Bij de gedachte aan Sydney voelde ik me verschrikkelijk verdrietig. Ik wilde niet terug. Niet nu, niet tot... later. Maar zelfs dan zou ik ze toch moeten zien? We konden elkaar niet ontlopen.

Mijn gedachten werden onderbroken door voetstappen op de trap naar de veranda aan de voorkant van het huis en ik ging vlug naar buiten om de aannemer te begroeten, blij met de afleiding.

‘Hallo,’ zei ik. ‘Ik ben blij dat u zo snel kon komen. Kom binnen kijken.’

De aannemer keek me aan. Hij leek geschrokken, maar ik wist niet waarom. Hij was wat mijn moeder een ‘potige kerel’ genoemd zou hebben, in de dertig, met blond krullend haar, brede schouders en een gebruinde huid.

‘Ik ben Nina,’ zei ik terwijl ik hem voorging naar binnen. ‘Ik ben de eigenaar.’

‘Joe,’ zei hij toen hij zijn stem terug had. ‘Ik heb dat zeil daar gespannen. Ik hoop dat je dat niet erg vindt. Ik wist dat hier niemand was en... het is zo’n mooi oud huis.’

‘Erg? Dat was heel aardig van je. De waterschade had veel erger kunnen zijn. Zoals je zult zien is het nu niet veel meer dan een plek op het behang en een scheur in de schoorsteen.’

We bleven stilstaan voor de schouw.

‘De muren zullen wel goed opdrogen, al kan het nog lastig worden om die vochtplek weg te krijgen,’ zei hij. ‘Maar ik denk dat de barst in de schoorsteen groter is dan we hier zien. Iemand moet het dak op om te kijken. Ik weet niet hoe stevig de constructie is.’

‘Kun jij dat dan voor me doen? Of moet ik een dakwerker bellen? Sorry, ik heb niet veel verstand van dit soort zaken.’

Joe keek me met half dichtgeknepen ogen aan. ‘Ik kan dat wel doen. Ik heb geen ander werk op dit moment.’

‘Dat zou fantastisch zijn. Hoe snel kun je het voor elkaar krijgen?’

Hij hield zijn hoofd schuin, krabde zich net boven zijn oor en bestudeerde de schoorsteen. ‘Ik... tja, dat hangt af van de ernst van de schade, van het materiaal dat je nodig hebt en hoe snel ik dat van het vasteland kan laten komen...’ Zijn ogen bleven rusten op een punt in het metselwerk van de schoorsteen. Hij deed een stap naar voren en ging met zijn vinger over de gekartelde scheur. Die volgde precies het patroon van het metselwerk. Zijn vinger bleef liggen op de laatste streep specie boven de schoorsteenmantel en hij duwde er voorzichtig tegen. ‘Kijk hier eens,’ zei hij.

Ik ging bij hem staan en tuurde naar de plek die hij aanwees. Tussen de stenen was een specieloze opening tevoorschijn gekomen en daarin lagen een paar velletjes papier.

‘Wat is dat?’ vroeg ik.

‘Even zien,’ zei hij terwijl hij een zakmes uitklapte. Hij schoof het voorzichtig in het gat en trok de papieren eruit.

Ik zag en herkende het handschrift al voor ik de velletjes in mijn hand had. ‘Dat is het handschrift van mijn overgrootmoeder,’ fluisterde ik toen ik ze van hem aannam.

‘Hoe weet je dat?’

‘Ik heb alles gelezen wat ze geschreven heeft. Tenminste, dat dacht ik.’ Mijn blik viel op de eerste regel van de eerste bladzijde. ‘Het is een dagboek.’

Hij staaarde ernaar. ‘1891.’

‘Toen was ze twaalf.’ Twaalf. Dit kon alleen maar kinderlijke flauwekul zijn. Ik had gehoopt op iets waardevollers. Ik werd koud van teleurstelling.

‘Het is nauwelijks een dagboek, een paar bladzijden maar,’ zei hij.

‘Uit een boek gescheurd misschien. Ik lees het later wel.’

‘Wat een kleine lettertjes.’

Ik keek even naar de eerste zin. *Papa is van plan een gouvernante voor me in dienst te nemen.* ‘Ik ben aan haar handschrift gewend. Ik kan het ontcijferen.’

Joe stond nu aan andere stenen te peuteren. ‘Ik wist niet dat dit huis een familiegeschiedenis had,’ zei hij.

‘Dat heeft het ook niet,’ antwoordde ik terwijl ik de velletjes dichtvouwde en ze in de achterzak van mijn spijkerbroek liet glijden. ‘Ik heb het een paar jaar geleden gekocht omdat mijn moeder dat graag wilde. Ze heeft altijd gehoopt dat het nog eens te koop zou komen. Mijn overgrootmoeder heeft hier gewoond met haar vader, toen hij directeur van de gevangenis was. Toen de gevangenis werd opgeheven, hebben ze het huis aangehouden. Ze heette Eleanor Holt. Ze is een legende in onze familie.’

Joe klapte zijn mes dicht en stak het in zijn zak. ‘Waarom?’

‘Ze was een radicale non-conformist. Nooit getrouwd geweest, kreeg haar zoon, mijn opa, op haar achtendertigste, heeft nooit iemand verteld wie de vader was en heeft hem in haar eentje opgevoed. Opa sprak altijd zo trots over haar. Ze was lid van de Socialistische Partij en schreef verontwaardigde brieven aan zo’n beetje iedereen. Ze had pit.’

Joe lachte. ‘Dan kun je nu te weten komen of ze als kind ook pit had.’ Hij keek op zijn horloge. ‘Ik moet zo mijn zoon ophalen, maar ik heb nog geen antwoord op je vraag gegeven. Hoeveel tijd ik nodig heb om je dak te repareren.’

‘Laat maar horen.’

‘Ik ben geen dakwerker. Ik ben zelfs geen aannemer. Ik ben wel een goede klusjesman, geloof ik.’

‘O, neem me niet kwalijk. Ik nam aan dat je de aannemer was die mijn moeder gebeld heeft.’ Misschien was dat wat mam me had willen vertellen toen de verbinding wegviel.

‘Het is puur toeval dat ik hier kom terwijl jij er bent.’ Hij haalde een sleutelbos uit zijn zak. ‘Ik wilde net de sleutel in het slot steken. Ik heb hier gewerkt. Voor George en Kay.’

‘O.’ George en Kay waren de onbetrouwbare huurders die voor duizenden bij me in het krijt stonden. Ik nam de sleutels van hem aan. ‘Als je de deur wilde openmaken, neem ik aan dat je iets nodig hebt.’

‘Er liggen nog een paar boeken van me in mijn kastje in het kantoor.’

‘Oké. Ga je gang. Pak wat je nodig hebt.’

Ik bleef in de zitkamer terwijl hij naar het kantoor liep. George en Kay hadden in dit pand gewoond, maar al het meubilair was van mij. Het was achtergelaten door de vorige eigenaar, die het niet kon opbrengen om bedden en banken per boot van het eiland af te voeren. Ik vouwde de pagina’s uit mijn zak open en las vluchtig de eerste paar regels van Eleanors dagboek. Het was kinderlijk, maar levendig. Het zag ernaar uit dat ze altijd al geschreven had. Anders dan ik. Ik was pas laat en schoorvoetend gaan schrijven. Daarom had ik ook zo veel problemen met het afmaken van dit boek, terwijl de deadline steeds dichterbij kwam. Ik was gewoon geen geboren schrijfster.

Joe dook weer op met een kartonnen doos vol boeken. ‘Bedankt. Wil je nog dat ik terugkom om het dak te repareren? Ik heb misschien wat meer tijd nodig dan een echte dakwerker, maar ik heb geen bezwaar tegen hard werken en... ik ben mijn baan min of meer kwijtgeraakt toen George en Kay het bijltje erbij neergooiden.’

Ik stak de dagboekpagina’s weer in mijn zak. ‘Wat voor werk deed je voor hen?’

‘Ik nam mensen mee op boottochtjes. Ik ben oceanoloog. Dat wil zeggen, dat ben ik als ik mijn doctorstitel haal.’ Hij knikte naar de boeken in de doos en ik zag dat het lijvige exemplaren waren, met titels als *Migratiegedrag van walvisachtigen*, *Genetische ecologie van de walvis* en *Cyamide ectoparasieten*.

‘Wow,’ zei ik. ‘Dat is ook geen lichte lectuur.’ Ik kreeg altijd een gevoel van ontzag en lichte verlegenheid in het gezelschap van bijzonder intelligente mensen. Ik had een leven lang in de schaduw van mijn verschrikkelijk pientere zussen doorgebracht.

‘Het is heel lang geleden dat ik een roman heb gelezen. Jij bent toch romanschrijfster? Dat vertelde Kay.’

‘Ja. Dat klopt.’ Ik stond hem even op te nemen en deed mijn best zo logisch mogelijk te denken. Er was iets in zijn uiterlijk dat me aantrok. Zeker, hij was knap, maar het was meer dan dat. Hij had niets glads, niets arrogants. Alleen een warme, mannelijke vitaliteit, zo natuurlijk als het zand of de zee. Wilde ik hem werk geven zodat hij de klus voor me zou klaren? Of om me aan hem te kunnen vergapen? Want dat zou niet goed aflopen. Ik had mezelf nog maar kortgeleden plechtig voorgenomen om voorzichtiger om te springen met mijn hart.

Maar deze man had zo veel om Starwater gegeven dat hij een zeil op het dak had gespannen; hij was sterk en handig en was net zijn baan kwijt. ‘Nou,’ zei ik, ‘als je geld nodig hebt, kun je mijn dak repareren.’

Het lichte wegvloeien van spanning uit zijn schouders was bijna niet zichtbaar, maar ik zag het toch.

‘Je hoeft niet op het eiland te blijven,’ zei hij. ‘Als ik het doe kan ik je elke dag foto’s sturen zodat je weet dat ik geen misbruik van je maak.’

‘Dat komt wel goed.’

Hij liep naar de deur, draaide zich toen om en leek nog iets te willen zeggen.

‘Wat is er?’ vroeg ik.

Hij zette de doos op de gehavende mahoniehouten salontafel. ‘Het schiet me nu pas te binnen. Mijn bootje ligt nog in het boothuis.’

Niet-begrijpend schudde ik mijn hoofd.

‘Ik moet met een motorbootje heen en weer naar het vasteland om Julian, mijn zoon, op te halen. Ik heb het in jouw boothuis aange-meerd.’

‘Heb ik een boothuis?’

‘Ja, ongeveer een kilometer heuvelafwaarts, bij de pier.’

Ik herinnerde me vaag dat ik het op de tekeningen had gezien toen ik het huis in eigendom kreeg.

‘Hoe dan ook,’ ging hij verder, ‘ik heb je net je sleutels teruggegeven, inclusief de sleutel van het boothuis.’

Ik pakte de sleutels weer op en gaf ze aan hem. ‘Hier, neem de sleutel van het boothuis maar en hou hem bij je. Je kunt hem gebruiken zo lang als je wilt. Ik denk niet dat ik hem ooit nodig heb.’

‘Misschien wil je je boot erin stallen,’ zei hij met een grijns terwijl hij de sleutel van de ring af haalde.

‘Ik heb geen boot.’

‘George en Kay hebben hun boot achtergelaten. Afhankelijk van de huur die ze je nog verschuldigd zijn, zou die best eens van jou kunnen zijn.’

‘Ik zou niet weten wat ik met een boot moest doen,’ mompelde ik, maar in gedachten nam ik me voor om mijn vriendin Stacy, die juriste was, erover te raadplegen.

Hij tilde zijn doos weer op. ‘Ik ga morgen naar het vasteland voor een bijeenkomst op de universiteit. Ik zal navraag doen naar leveranciers en dan kom ik ’s middags terug met een plan om de schade te repareren. Hoe klinkt dat?’

‘Dat zou fantastisch zijn.’

‘Vind je het goed als ik mijn zoon meebreng? Ik ben een alleenstaande vader. Het is geen lastig kind. Kan zichzelf goed vermaken.’

‘Hij is van harte welkom.’ Nu liep ik over van de vragen. Alleenstaande vader. Was zijn vrouw overleden of was hij gewoon gescheiden? Hoe oud was zijn kind? Hoe jong moest hij wel niet geweest zijn toen hij trouwde? Aangezien ik zelf iemand was die al op haar negentiende een – rampzalig – huwelijk was aangegaan, had ik altijd al belangstelling voor verwante reizigers op dat pad. Ik had het geluk gehad dat er geen kinderen bij betrokken waren. Niet omdat we het niet hadden geprobeerd; ik had een medische afwijking waardoor ik geen moeder kon worden. Iets waarvan ik dacht dat ik er al heel lang vrede mee had.

Ik zwaaide Joe uit en bleef daarna een tijdje op de veranda over het eiland staan uitkijken. In het zuiden boden de uitgestrekte grasvelden

ruimte aan Ayrshire-vee. In het oosten, tegenover het vasteland, lagen kilometers mangrovebos: een ondoordringbaar moeras. Daarachter, waar ik het niet kon zien, lag de razende Grote Oceaan, die tegen de rotsen sloeg en zich van tijd tot tijd bij eb ver genoeg terugtrok om een smal zandstrand bloot te leggen. De frisse, stevige middagbries verkoelde de klamme hitte van de dag. Zo ver als ik kon zien bloeiden over het hele eiland witte en paarse krokussen in het wild. Meer dan honderd jaar geleden hadden er tot in de puntjes onderhouden Engelse tuinen rondom Starwater gelegen. Vrouwelijke gevangenen werden gedwongen als tuinier voor de directeur te werken. De tuinen waren allang verdwenen, maar de krokuszaadjes hadden zich op de vlagen zeewind overal verspreid en ze bloeiden jaar na jaar opnieuw, als een herinnering aan hun verleden.

Geen verkeerslawai, geen rinkelende telefoons om me eraan te herinneren hoe ver ik achter liep met mijn werk. Geen confrontatie met Cameron en zijn zwangere vriendin. Alleen het geluid van de wind in de bomen en de oceaan.

Ik ging weer naar binnen. Het meubilair in de zitkamer was ouderwets, maar comfortabel. De koelkast zoemde en de magnetron gaf de juiste tijd aan. Ik kon een matras omdraaien en schone lakens op een bed leggen. George en Kay hadden zelfs halflege flessen shampoo en doucheschuim in de badkamer laten staan.

Ik besloot een paar nachten te blijven.

De avond viel zacht en langzaam; de roze gloed achter de palmen vloeide geleidelijk over in blauwgrijs. In de milde warmte van de avond zat ik op de treden voor Starwater naar de opkomende sterren te kijken en bedacht ik hoe weinig tijd ik thuis in Sydney buiten doorbracht. Mijn appartement, dat een klein fortuin had gekost, bood een royaal uitzicht op de honingkleurige torens van St. Mary's Cathedral, maar dat was een stadsuitzicht en de felle verlichting van Sydney maakte de sterren flets of helemaal onzichtbaar. In gelukkiger tijden dronken Cameron en ik 's avonds een gin-tonic op het terras van ons penthouse. Sinds de breuk had ik het grootste gedeelte van mijn tijd in het appartement doorgebracht, opgesloten in mijn werkkamer om te schrijven of proberen te schrijven.

De eerste muggenbeet joeg me weer naar binnen. Ik sloot de hordeur en deed de lamp in de zitkamer aan. Ik liep naar de schoorsteen en volgde de scheur met mijn vinger zo ver als ik kon. Geen andere geheime papieren met Eleanors handschrift erop.

Ik draaide me om en bekeek de kamer eens goed. Het oorspronkelijke metselwerk zat achter gipsplaten en behang verborgen. Maar ik herinnerde me dat het kantoor een wand van kaal metselwerk had, dus knipte ik daar de lampen aan en begon langzaam van de ene kant van de kamer naar de andere te lopen, terwijl ik de stenen minutieus onderzocht op open voegen. Mijn vingers gleden langs de patronen in de muur, die koel en ruw aanvoelde. Ik vond niets. En zelfs al zou ik iets vinden, dan was dat waarschijnlijk nog een stukje uit Eleanors kinderdagboek. Maar de hoop was weer opgevlamd. Misschien zou ik toch nog de papieren ontdekken waarvan ik droomde dat ik ze zou vinden, de papieren die alles voor me konden veranderen.

Eleanors schrijfsels waren tien jaar geleden, na het overlijden van mijn opa, in onze familie terechtgekomen. Een enorme, muf ruikende koffer vol brieven en lijstjes, uitweidingen, verhalen en gedichten. Geen dagboeken, en dat maakte het eigenaardig dat ze er als kind wel een bijgehouden had. Mijn zussen hadden het indertijd te druk om de papieren door te nemen en mijn moeder had geen geduld voor de kleine inktkrabbels. Ik was vijftientig, net weg bij mijn man en zat tussen twee baantjes bij een groentewinkel en een kinderdagverblijf in – alwéér, zoals mijn moeder opmerkte – dus was het mijn taak geweest om de papieren door te lopen. Ik had ze allemaal gelezen. Allemaal. Ik was van Eleanor gaan houden door dit inkijkje in haar levendige geest, haar vindingrijke zinswendingen, haar eerlijkheid en soms grove humor.

Nadat ik Starwater had gekocht, had ik voordat de huurders erin trokken het huis uitgekamd op zoek naar meer geschreven materiaal en op zolder vond ik een oude koffer. Voor het merendeel gedichten en korte verhalen. En toen had ik gedacht dat ik alle mogelijkheden had benut om nog meer teksten van haar te vinden. Maar vanavond vroeg ik me af wat er verder nog in hoekjes en spleten in het huis verborgen kon liggen, achter moderne renovaties, onder tapijten en vloerplanken. Eleanor had hier gewoond tot aan haar dood op negen-

enzeventigjarige leeftijd. Wat zou ze nog meer geschreven kunnen hebben?

Eerlijk gezegd wilde ik alles ontzettend graag vinden.

Ik liep kamer na kamer het huis door. Starwater was grillig gebouwd in de vorm van een T. Het middengedeelte bestond uit de zitkamer, de eetkamer en de keuken, de westelijke vleugel uit drie slaapkamers en een badkamer, en de oostelijke vleugel uit kamers die waren omgebouwd tot kantoor voor de walvisspotters. Het huis was rondom omgeven met houten veranda's, open, om op warme zomerdagen de wind te kunnen vangen. Ik controleerde kroonlijsten en plinten, tilde een losse tegel in de badkamer op, loerde onder het linoleum in de keuken en beklopte slaapkamermuren op zoek naar holle ruimtes. Uiteindelijk moest ik erkennen dat ik maar wat deed en waarschijnlijk niets zou vinden, en ik eindigde weer in het kantoor. Ik ging aan het grootste bureau zitten. Een bureauagenda lag opengeslagen op 31 juli. Misschien was dat de laatste dag dat George en Kay in het kantoor waren geweest, voordat ze haastig hun spullen pakten en voor hun schulden vluchtten. Het was ook de datum waarop ik mijn volgende boek had moeten inleveren. Een gemiste deadline, nu tien weken geleden. Ik kreeg dat bekende gespannen, harde gevoel in mijn buik en moest diep inademen om het te bedwingen. 'Dat is writer's block,' had mam gezegd, net als Marla, mijn zussen, Stacy en zelfs Cameron, toen hij met een steekkar was langsgekomen om zijn laatste spullen uit mijn appartement op te halen. Maar die simplistische benaming dekte absoluut niet de lading van de problemen die ik had om iets op papier te zetten.

Ik liep terug naar de oostelijke vleugel en koos een slaapkamer uit. Ik geloof dat het de logeerkamer was. Ik wilde niet in de kamer van George en Kay gaan slapen en me er de hele nacht liggen afvragen hoeveel gesprekken ze daar hadden gevoerd over de neergang van hun bedrijf en hun groeiende schulden. Ik had zelf genoeg zorgen om wakker van te liggen.

Lees verder in *Walviseiland* van Kimberley Freeman.